

**ROBYN
CARR
TWEE WERELDEN**

Vertaling Renée Olsthoorn

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2014 Robyn Carr
Oorspronkelijke titel: *The Chance*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2015 HarperCollins Holland
Vertaling: Renée Olsthoorn
Omslagontwerp: zero-media.net, München
Omslagbeeld: © Markus Keller / Westend61 / Mauritius Images
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 0983 4
ISBN 978 94 027 6463 5 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie maart 2022

Originele uitgave verschenen bij MIRA Books®, Toronto, Canada.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

HOOFDSTUK 1

Toen Laine Carrington in Thunder Point aankwam, reed ze rechtstreeks naar de heuvel boven het strand en parkeerde op het parkeerterrein naast Cooper's Bar. Ze ging nog niet naar binnen, dat zou ze later doen. Eerst wilde ze met eigen ogen zien of het uitzicht vanaf deze plek even mooi was als op de foto's die ze had ontvangen. Zonder te beseffen dat ze haar adem had ingehouden, blies ze hem weer uit. Het panorama voor haar was zelfs nog mooier dan ze had verwacht.

Wat doe ik hier, vroeg ze zich opnieuw af. Dat had ze zich tijdens de eindeloos lange rit hiernaartoe ook al regelmatig afgevraagd.

Het uitzicht was adembenemend mooi. Het strand was lang en breed, en de gigantische zwarte hooibergrotsen vormden een sterk contrast met het grijsblauwe water. Achter de door twee klippen omsloten monding van de baai strekte de Stille Oceaan zich oneindig ver uit. De golven ervan sloegen stuk tegen de reusachtige rotspartijen, maar het water in de baai was kalm.

Huiverend trok ze haar jack strakker om zich heen. Het was eind januari, en de vochtige kou veroorzaakte een zeurende pijn in haar schouder die tot haar elleboog doortrok. Drie maanden daarvoor was ze aan die schouder geopereerd. Er was een kogel uit verwijderd, en de schade was hersteld. Misschien had die kogel wel de doorslag gegeven om naar Thunder Point te gaan. Laine was tijdens haar werk gewond geraakt, en zolang ze herstellende was, had de FBI haar in plaats van veldwerk bureauwerk gegeven. Actief recherchewerk was er voorlopig niet meer bij. Haar werk kwam nu nog slechts neer op research via haar computer en de administratieve rompslomp voor andere agen-

ten bijhouden. Toen ze zich had gerealiseerd dat ze haar lange tijd dat bureauwerk zouden laten doen, dat ze dus alleen lichte ondersteunende opdrachten zou mogen uitvoeren in plaats van de leiding over een zaak te krijgen, had ze een jaar bijzonder verlof gevraagd om zich op haar revalidatie te kunnen richten.

Die revalidatie was overigens een smoes. Daar had ze echt geen jaar voor nodig. De schouder was al voor driekwart hersteld, en over een maand of zes zou het leed helemaal geleden zijn. Hoewel de bedrijfsarts had verklaard dat ze weer aan het werk kon, wilde ze tijd hebben om over haar loopbaan na te denken. Bovendien was ze allergisch voor die fulltime kantoorbaan.

Daar kwam nog bij dat de feestdagen die ze bij haar vader in Boston had doorgebracht rampzalig waren verlopen. Ze had er boos de deur achter zich dichtgesmeten en was naar haar rijtjeshuis in Virginia teruggekeerd. Vervolgens had ze contact opgenomen met een makelaar in Thunder Point, waar ze een paar mensen kende, en op basis van per e-mail ontvangen foto's had ze een huurhuis uitgezocht. Een huis met uitzicht over de baai. Haar keus was ook gevallen op Thunder Point in Oregon omdat dat een plek was waar ze zo'n beetje het verst verwijderd van Boston zou zijn als maar kon.

Leunend tegen de kap van haar auto bleef ze een hele poos naar de zee staren. Het was bewolkt en koud, en er was niemand op het water. Een mistroostige aanblik, hoewel ze best wel hield van bewolkte of stormachtige dagen. Haar moeder had zulke dagen gewoonlijk 'soepdagen' genoemd. Ofschoon ze een carrièrevrouw was geweest, had haar moeder van kokkerellen gehouden. Vooral op dagen als deze kwam ze vroeg thuis van haar werk in het ziekenhuis, haar armen vol zakken met levensmiddelen. Dan kon ze uren in de keuken doorbrengen. Dat vond ze ontspannend. Ze had haar gezin graag lekker eten voorgezet, zoals stevige soepen en hutspot, stoofschotels, pasta's met zelfgemaakte sauzen en zoete broodjes.

Laine zuchtte. Ze zou nooit over het verlies van haar moeder heen komen. Het was alweer vijf jaar geleden, en nog steeds had ze de neiging de telefoon te pakken om haar moeder te bellen. Maar dan herinnerde ze het zich weer – haar moeder was er niet meer.

Het was tijd om naar het stadje te gaan om de makelaar op te zoeken. Ze stapte in de auto, verliet het parkeerterrein en reed via de kustweg naar de stad. Zo te zien werden op de heuvel een paar huizen aan de strandkant gebouwd. Evenals Cooper's Bar zouden ze het mooiste uitzicht van de stad krijgen.

Aangekomen in de hoofdstraat parkeerde ze voor de artspraktijk. Nadat ze was uitgestapt, sloot ze uit macht der gewoonte de auto af. Ze liet haar blik door de straat dwalen. In de straatlantaarns aan weerszijden hing nog wat kerstversiering. Nou ja, het was pas januari, dacht ze grinnikend.

Vervolgens liep ze de praktijk in, en daar aan het bureau achter de balie zat Devon McAllister. Breed glimlachend stond ze uit haar stoel op.

'Je bent er,' zei ze bijna fluisterend. Ze liep om de balie heen om Laine een knuffel te geven. 'Ergens was ik bang dat je niet zou komen. Dat er iets zou gebeuren, dat de FBI werk voor je zou hebben, dat –'

'Laten we het daar maar zo min mogelijk over hebben, oké?'

'Waarover? De commune? De inval? De FBI?'

Onwillekeurig streek Laine een lok uit Devons gezicht alsof ze een jonger zusje was. In de commune had Laine Devon onder haar hoede genomen. 'Over alles,' antwoordde ze. 'Als de mensen te weten komen dat ik voor de FBI werk, gaan ze me vast met allerlei idiote vragen bestoken, of ze gaan zich raar gedragen, alsof ze bang zijn dat ik ze ga verhoren of zo. Laten we er zo gewoon mogelijk over doen, in ieder geval tot ik hier een beetje gesetteld ben.'

'Wat ben je dan van plan te zeggen? Want de mensen hier willen alles over iedereen weten. Het zijn prima lui hoor, maar ze zijn behoorlijk nieuwsgierig.'

‘Dan zeg ik gewoon dat ik voor een federale taskforce heb gewerkt, maar dat ik vooral administratief werk deed: gegevensverzameling, research, van die dingen. Dat is nog waar ook. En ik heb verlof vanwege een schouderoperatie.’

‘Oké,’ zei Devon zacht lachend. ‘Ze hoeven dus niet te weten dat je bij een antiterrorisme taskforce zat, tot je in een sekte op een illegale hennepkwekerij stuitte, en dat je schouder geopeerd moest worden omdat je tijdens het werk neergeschoten bent,’ zei ze grijnzend.

‘Alsjeblieft,’ zei Laine kreunend. ‘Ik wil echt niet zo interessant overkomen.’

‘Nou ja, de enige mensen die van de hoed en de rand weten, waren die nacht ter plaatse, en ze zijn heel goed geïnstrueerd. Rawley, Cooper en Spencer zullen heel blij zijn om je te zien,’ zei Devon. ‘En natuurlijk weet Mac het, de arm der wet hier. Hem ontgaat niets. Verder heb ik het Scott verteld, mijn baas, maar ik zorg er wel voor dat hij zijn mond houdt. Hij is als was in mijn handen.’

‘O ja?’ vroeg Laine glimlachend.

‘Zeker,’ zei ze. ‘Dat komt doordat dokter Grant mij graag happy houdt, zodat ik zonder morren alle administratieve rompslomp van de praktijk bijhou. Hij heeft een bloedhekel aan het bijwerken van verzekeringsdossiers, vooral die van Medicaid en Medicare. Hij doet het alleen als het echt niet anders kan, en eerlijk gezegd heeft hij er vijf keer zoveel tijd voor nodig als ik. Hij is zelfs niet zo goed in het bijhouden van laboratoriumuitslagen en patiëntendossiers.’

‘Je bent zó anders dan de persoon die ik kende van de boerderij.’

‘In feite was ik in de commune anders dan de persoon die ik echt ben,’ zei Devon. ‘Ik ben nu veel meer mezelf. Ik was altijd een goede leerlinge, een harde werker. Jij bent juist anders! Hoe kon een echt stadsmeisje als jij je zo goed aan de familie aanpassen?’

Laine was stiekem een beetje trots op die prestatie. ‘Gespecialiseerde training, research, acteertalent...’ Ze glimlachte.

‘Dat je daarmee een paar dagen wegkomt, kan ik begrijpen, maar ruim zes maanden!’ riep Devon uit.

Daarvan was Laine zich maar al te goed bewust. ‘Grondig onderzoek doen en goed je rol kennen,’ zei ze. Om nog maar te zwijgen van het feit dat er levens op het spel stonden. Door de jaren heen had Laine veel undercoverwerk gedaan, maar haar tijd bij The Fellowship was de langste undercoveropdracht van haar loopbaan geweest. In de veronderstelling dat het om een kortlopend feitenonderzoek zou gaan, had ze erom gevraagd. Ze had gedacht dat ze zich er wel kon aanpassen en zodoende tot op de bodem kon uitzoeken wat er gaande was. Maar wat daar allemaal gebeurde, was iets totaal anders dan datgene wat de FBI vermoed had. Ze waren op zoek geweest naar bewijzen voor belastingontduiking, fraude, mensenhandel en mogelijk binnenlands terrorisme. Toen Laine er echter eenmaal binnen was geweest, had ze er een gigantische hennepkwekerij aangetroffen met een nepsekte als dekmantel.

Op dat moment had ze kunnen vertrekken, kunnen vluchten, en haar informatie aan de taskforce hebben kunnen doorgeven, zodat zij een vervolgstراتيجية hadden kunnen bepalen en een arrestatieplan hadden kunnen uitwerken. Maar er bevonden zich vrouwen en kinderen binnen het omheinde terrein van The Fellowship, en de tot de tanden toe bewapende bewakers zouden terugvechten. Dus was ze gebleven, en voordat de FBI door de omheining heen was gebroken, had ze eerst zo veel mogelijk vrouwen en kinderen in veiligheid gebracht. Het was een gevaarlijke en complexe operatie geweest, en uiteindelijk was ze door sekteleider Jacob, de grote baas, neergeschoten.

‘Ga je het nu een beetje rustig aan doen?’ vroeg Devon.

‘Reken maar van yes!’ antwoordde Laine. Maar ze had het eigenlijk nog nooit rustig aan gedaan. Dat de dagen zich struc-

tuurloos voor haar zouden uitstrekken, vond ze best wel een beetje eng.

‘Ik heb het gezien,’ zei Devon. ‘Het huis dat je hebt gehoord.’

‘O ja?’

‘Ray Anne, de makelaar die ik jou heb aanbevolen, heeft me verteld welk huis het is, en ik heb door een paar ramen naar binnen gekeken. Het is mooi. Heel erg mooi zelfs!’

‘Ik heb er alleen foto’s van gezien,’ zei Laine. ‘Heb begrepen dat ik een bofkont ben. Er schijnt in deze omgeving namelijk zelden iets te huur aangeboden te worden.’

‘In ieder geval geen móóie huurhuizen. Dit is een vakantiehuis waarvan de eigenaren om een of andere reden lange tijd geen gebruik zullen maken, dus verhuren ze het.’

‘Ken je ze? Die eigenaren?’

‘Nee.’ Devon schudde haar hoofd. ‘Ik woon hier nog niet zo lang. Ik ken zeker nog niet iedereen.’

Laine keek op haar horloge. ‘Laat ik dan nu maar naar Ray Anne gaan. Zin om mee te gaan?’

Grinnikend knikte Devon haar toe. ‘Even aan Scott vragen of het oké is, dan rij ik wel achter je aan, zodat ik direct daarna weer terug kan.’

‘Het is misschien handiger als ik achter jou aan rij,’ zei Laine. ‘Ik heb nog niet eens door de ramen naar binnen gekeken.’

Devon ging Laine voor naar haar huurhuis. Ze reden de hoofdstraat door, passeerden in een keer het gehele winkelgebied van Thunder Point, sloegen links af en bereikten een woonwijk. Voor een piepklein huisje, dat tussen een tiental onopvallende huizen in stond, stapte een nogal opzichtig geklede vrouw uit haar sportwagentje. Hoewel het nog hartje winter was, waren de loofbomen en sparren om het huis diepgroen. Virginia of Boston zouden om deze tijd van het jaar bedekt zijn met een dikke laag sneeuw, en de bomen zouden kaal zijn.

Laine schrok een beetje van de eenvoudige, zelfs wat armoedige aanblik van het huisje; ze had nooit een foto van de voorkant gezien. Het leek haar erg klein. De onopvallende witte voordeur had een facetruit, en er zat maar één venster in de voorgevel. Als het haar huis zou zijn, zou ze de deur donkergroen schilderen en luiken in dezelfde tint voor dat venster laten aanbrengen.

Nadat ze haar auto geparkeerd had, stapte ze uit en liep met uitgestoken hand op de makelaar af. ‘Ms. Dysart?’ vroeg ze.

‘Zeg maar Ray Anne. Wat leuk om je eindelijk te ontmoeten, Laine.’ Ze liet de huissleutels rinkelen. ‘Ik denk dat je er weg van zal zijn. Na jou.’

Met Ray Anne pal achter haar en Devon als hekkensluiser ging Laine het kleine huisje in, waar ze in een geheel nieuwe wereld terecht kwam. Achter de voordeur bevond zich een ruime hal, vanwaar ze zicht had op het hele huis. Links van haar bevond zich een open trap en een toilet met wastafel en spiegel. Aan haar rechterhand was een ongemeubileerd kamertje met dubbele louvredeurtjes. Wat Laine betrof, was dat perfect in te richten als kantoortje. Recht voor haar zag ze een grote kamer met een heel groot raam. Links van de woonkamer was een ruime open keuken met eethoek voor nog zo’n groot raam. Tussen de twee ramen bevonden zich openslaande deuren, die Ray Anne onmiddellijk open deed. Ze gaven toegang tot een heel groot terras met uitzicht over de baai. Vol bewondering keek ze ernaar en ademde de oceaانبries diep in. Ze liep het terras op tot aan de balustrade en keek omlaag. Het terras was aangelegd op een rotsachtige heuvel.

‘Het grote strand is van hieruit niet bereikbaar,’ zei Ray Anne die achter haar was komen staan. ‘Alleen bij eb is hier een strandje. Je zal terug naar de stad moeten om via de jachthaven het strand te bereiken. Hier zit je eigenlijk pal aan het water. Het enige strand in Thunder Point is waar Cooper aan het bouwen is. We hadden nooit gedacht dat daar ooit gebouwd zou worden,

maar Cooper heeft er wel een stuk of twintig eengezinswoningen gepland. Jammer voor de rest van ons, want wij kunnen alleen via zijn strandtent of via de jachthaven het strand bereiken. Dit is de noordelijke kaap. Daar recht tegenover ons bevindt zich de zuidelijke kaap. Het was de wens van de vorige eigenaar, de man die alles aan Cooper heeft nagelaten, om er een natuureservaat van te maken, een veilige plek voor de daar in het wild levende dieren. Hoe graag ik die plek ook zou willen opdelen in percelen en die voor hem verkopen, ik kan niet anders dan toegeven dat het er prachtig is.'

'Het is inderdaad prachtig,' zei Laine ademloos. Enkele bomen die tussen de rotsen en de heuvel onder haar terras groeiden, waren zo hoog, dat hun takken langs de balustrade streken. Ze moesten echt gesnoeid worden, zodat haar het uitzicht op den duur niet werd belemmerd.

'Momenteel is het nog zo koud en vochtig, dat ik de hoezen om de barbecue en het terrasmeubilair er niet vanaf heb gehaald. Dat laat ik aan jou over. Kan me zo voorstellen dat je in dit weer geen zin hebt om buiten te zitten.'

Voor het eerst keek Laine om zich heen. Zo te zien stonden er een tafel met vier stoelen, een ligstoel en een nogal grote barbecue op het terras. Laine draaide zich om en ging weer naar binnen. Ze nam de grote woonkamer in zich op die van de keuken gescheiden was door een ontbijtbar. De foto's hadden het interieur een stuk fraaier voorgespiegeld dan het in werkelijkheid was. Er stond een kastanjebruine bank, twee niet zo comfortabel ogende rotanstoeltjes, een fraaie open haard, dat wel, maar het geheel ademde nog totaal geen gezelligheid. De ontbijthoek bevatte een grote maar aftandse tafel met acht vlechtwerkstoelen. Er was een halletje dat naar een wasruimte, grote voorraadkast en de deur van de inpandige garage leidde.

'De slaapkamer?' vroeg ze.

'Volg mij maar,' antwoordde Ray Anne, waarna ze de trap

naar boven namen. Boven aan de trap stond een dubbele deur open waarachter zich de vrij kleine maar, zo te zien comfortabele hoofdslaapkamer bevond. Geen suite maar een slaapkamer met een tweepersoonsbed, een bureautje, een nachtkastje en een open haard. De kamer had driedubbele schuifdeuren plus een balkon met een uitzicht dat als een magneet op Laine werkte, omdat het zo ongelooflijk mooi was. Haar ogen draaiden bijna weg van verrukking bij het visioen waarin zij achteroverleunend tegen grote kussens door het raam naar de wolken keek, terwijl de kamer alleen door het vuur in de open haard werd verlicht.

Het was voor haar een heel aantrekkelijk idee om bij het schijnsel van de open haard in slaap te vallen. Sinds het schietincident liet ze 's nachts een lampje aan in haar slaapkamer. Dat had ze nog nooit aan iemand verteld.

‘Als het hier gaat spoken, en er is onweer boven de baai, lijkt het of je naar een vuurwerkshow zit te kijken,’ zei Ray Anne. ‘Hier draait alles om het uitzicht. In dit stadje is er aan panorama's geen gebrek. Sommigen hebben het uitzicht aan de voorzijde, anderen aan de achterzijde, weer anderen bovenop de heuvel of juist dichterbij het water. Alle huizen, groot of klein, hebben een mooi uitzicht.’ Ray Anne deed een stap opzij. ‘De badkamer,’ zei ze, wijzend op een aparte ruimte die erg praktisch was ingericht. Er was een aparte glazen douchecabine, een jacuzzi en een grote klerenkast met ingebouwde laden en planken.

Nadat Laine er een vluchtige blik in had geworpen, dwaalden haar ogen weer af naar het uitzicht. Devon slaakte bewonderende kreetjes vanwege de afmetingen van de badkuip en kastruimte.

‘Aan het eind van de gang zijn nog twee slaapkamers met ieder een deur naar een gedeelde badkamer. De eigenaren wilden een logeerplek voor hun kinderen en kleinkinderen. In de gang tegenover de grote slaapkamer is een linnenkast. Beneden, onder aan de trap, bevindt zich nog een jassenkast, en er is een garage voor twee auto's,’ zei Ray Anne, de rondleiding vervolgend.

Enkele eenvoudige prentjes sierden de woonkamermuur, maar verder waren er geen spulletjes die een huis gezellig konden maken. Natuurlijk was het logisch dat er geen planten stonden, maar ook al het meubilair en de lampen hadden hun beste tijd wel gehad, vond Laine.

‘Ik heb een schoonmaakploeg laten komen. Het tapijt heeft een shampoobeurt gehad, de badkamers en keuken zijn gesopt, er liggen schone lakens op de bedden en er hangen wat handdoeken klaar. Het tapijt is redelijk nieuw. Ik weet niet wat voor plannen je met het huis hebt, maar je kunt er flink wat mensen herbergen.’

Laine keek ietwat verbaasd naar haar op. ‘Ik ben van plan om hier te komen wonen.’

‘O! Geweldig! Kom je hier werken?’

‘Waarschijnlijk alleen wat computerwerk,’ zei ze schouderophalend. ‘Ik werk voor de overheid, maar ben met verlof. Toch kan ik hier wel wat klusjes doen, vooral administratief. Ik heb een behoorlijk zware schouderoperatie gehad, en met al mijn vakantiedagen, ziekteverlof en –’

‘Hopelijk was het niet het *rotatorenmanchet*,’ zei Ray Anne, haar schouder op en neer bewegend. ‘Erger kan niet! Ik ben daar een paar jaar geleden aan geopereerd. Wat een verschrikking, in een woord. Het gaat nu goed, maar ik dacht dat het nooit over zou gaan!’

Devon ontmoette Laines blik, maar gaf geen commentaar. In de hoofdslaapkamer stond ze alleen maar naar buiten te staren, naar de met rotsen bezaaide baai. Ze dacht aan heel andere dingen, bijvoorbeeld aan hoe de sfeer van de kamer zou verbeteren met een mooiere bank voor de open haard, waarover ze op winteravonden een wollen spreij zou draperen. Misschien een paar bijzettafeltjes, designlampen, schilderijen aan de wand, haar boeken in haar eigen boekenkast? Haar eigen lakens en handdoeken, en wat van haar favoriete keukenspullen en servies? En

natuurlijk haar grootste schat: het kleine keukenkabinet van haar moeder.

‘Heb je de eigenaren gevraagd...’ vroeg ze, zich tot Ray Anne wendend, ‘of ze er bezwaar tegen zouden hebben als ik hun meubels laat opslaan en die van mijzelf hier neerzet? Natuurlijk betaal ik de kosten voor het inpakken, verplaatsen en opslaan van hun spullen.’

‘Ze vinden alles best zolang er maar niets beschadigd raakt.’ Ray Anne haalde haar schouders op. ‘Zou niet weten hoe ze er ooit achter zouden komen dat er iets beschadigd is. Dit meubilair is prima, maar het is oud. Zolang je je waarborgsom en de huur op tijd betaalt en als je zodra je de huur opzegt alles in de staat terugbrengt zoals je de boel hebt aangetroffen, zijn er verder weinig beperkingen in je huurcontract. Lees het maar een keer door. Je kunt het huis schilderen, zolang je je hetzij aan de originele kleuren houdt, hetzij deze later weer aanbrengt. Hm. Dat blijkt dus “huurhuizenwit” te zijn. Je mag geen muren slopen of het huis op een andere manier ingrijpend veranderen.’ Vervolgens dempte ze haar stem alsof ze een geheim ging vertellen. ‘Als je een paar muren gaat verven – wat ik zou doen voordat het donker wordt, probeer dan niet te wild te doen, zodat je er makkelijk met de oude kleur overheen kunt als je vertrekt.’

Laine kon echter aan maar één ding denken. ‘Laten we een blik in de keuken werpen, even zien wat de eigenaren voor mij hebben achtergelaten om te gebruiken tot ik mijn eigen spullen hier heb. De verhuswagen is onderweg, en hij zou hier over een dag of twee moeten zijn.’

‘Oké,’ zei Ray Anne. ‘Maar er zijn zat eettentjes in de stad waar je een hapje kunt eten tot je gesetteld bent.’

Laine was echter al onderweg naar de keuken. Daar aangekomen begon ze de kastjes te openen. Ze trof er borden aan, een paar pannen, een koekenpan, pollepels en dergelijke, vaatdoekjes, theedoeken... Het hoogstnoodzakelijke voor een vakantie-

huis. Nadat ze het laatste keukenkastje had dichtgedaan, draaide ze zich om en keek Ray Anne en Devon glimlachend aan. ‘Niet nodig,’ zei ze. ‘Als je me even uitlegt waar ik de dichtstbijzijnde buurtsuper kan vinden, doe ik de haard aan en dan ga ik een soepje maken. Het ziet er wat mij betreft uit als een soepdag.’

Eric Gentry zat aan de bar in de *diner* aan een laat ontbijt. Naast hem deed Cooper van de strandtent met hem mee. Even later kwam de *deputy* binnen. Mac zette zijn hoed af en ging naast Eric zitten. Macs vrouw, Gina, bracht hem een kop koffie. Vervolgens leunde ze over de bar heen om een kusje in ontvangst te nemen.

‘Zo’n vipbehandeling heb ik niet gekregen,’ zei Cooper glimlachend. ‘En ik heb nog wel een hele maaltijd besteld!’

‘De dag waarop ik verneem dat jij zo’n behandeling krijgt, vriend, is tevens de dag waarop je met krukken gaat lopen.’

Grinnikend bedacht Eric dat hij wel uitkeek om zoiets te zeggen. Hij en Gina hadden samen ooit iets gehad, en hij hield zijn benen liever heel.

‘Mac toch!’ zei Gina berispelend, maar met een lach in haar stem.

‘Wat doe je hier trouwens?’ vroeg Mac aan Cooper. ‘Ben je Rawleys kookkunst in je eigen tent zat?’

‘Rawley kookt niet,’ antwoordde Cooper. ‘Soms warmt hij dingen op, met de nadruk op *sóms*.’

‘Volgens Sarah is hij anders een goede kok,’ bracht Gina in.

‘O, voor Sarah kookt hij wel,’ zei Cooper over zijn vrouw. ‘Als ze de keuken binnen komt, vraagt hij haar meteen wat ze wil eten. Nu ze een broodje in de oven heeft, zorgt Rawley extra goed voor haar.’

‘Een broodje in de oven?’ vroeg Eric.

‘Ze is zwanger!’ riepen de drie mensen in koor.

‘Oké.’ Achteroverleunend veegde hij zijn mond af met een servetje.

‘De zaken gaan goed, zo te zien,’ zei Mac tegen Eric. ‘Ik zag een pick-up in de stad met een trailer eraan gekoppeld, waarop een oude Plymouth stond.’

‘Een Superbird uit 1970,’ vertelde Eric hem. ‘Hij staat in de garage voor een totale revisie van de motor, een nieuwe zitbank en een opknapbeurt van het dashboard. Ik denk dat we ook het dak moeten opfrissen. Het is het originele vinyl, dus dat zal niet eenvoudig zijn.’

‘Een bank? Geen aparte zittingen?’

Eric schudde zijn hoofd. ‘Niet in de Superbird. Met zo’n wagen had je de meisjes voor het uitkiezen, denk ik, dus als je er eentje had, wilde je natuurlijk dat ze gezellig dicht tegen je aan kwam zitten.’

‘Waar komt hij vandaan?’ vroeg Mac.

‘Uit Zuid-Californië.’

‘Dus iemand uit Zuid-Californië brengt rustig een auto helemaal hiernaartoe?’

‘Die klassieker is anders wel tweehonderdduizend dollar waard. De eigenaar zou hem desnoods zes staten verderop brengen, als hij daar de beste behandeling zou krijgen. Ik heb al veel reparaties voor hem uitgevoerd. Hij heeft twintig auto’s. Daar bestaat zijn hele bezit zo’n beetje uit. Aan auto’s sleutelen is een hobby van hem, en hij is er heel goed in. Maar de noodzakelijke apparatuur om een motorblok te vervangen, heeft hij niet, en deze auto is zijn baby.’

‘Zijn baby?’ vroeg Gina.

‘Iedere avond voordat hij naar bed gaat, geeft hij hem een kusje. Hij behandelt die auto waarschijnlijk beter dan zijn vrouw.’

‘Jongens en hun speeltjes,’ zei Gina.

‘Heb jij even een hoge dunk van ons,’ zei Mac. ‘Stel je eens voor! Die auto is meer waard dan deze *diner*.’

Aan de overkant bij de artsenpraktijk zag Eric twee jonge vrouwen de straat oversteken. Een van hen kende hij, dat was

Devon, de doktersassistente. Hij had een paar maanden geleden kennis met haar gemaakt, en was haar hier en daar tegen het lijf gelopen. De ander herkende hij niet. Ze droeg een baseballpetje, dat ze laag over haar voorhoofd had getrokken, een yogalegging, een jack en joggingschoenen. Haar lange blonde haren had ze door de achterkant van haar pet getrokken, wat hij kon zien omdat ze zich, lachend om iets wat Devon zei, omdraaide.

Toen ze de *diner* binnen kwamen, wierp Gina hun een brede glimlach toe. ‘Hé, hallo!’

‘Wat heeft dit te betekenen?’ vroeg Devon. ‘Een vergadering van de oude mopperkontenclub?’

‘Pardon!’ zei Cooper. ‘Ik ben niet oud.’

‘Ouder dan ik anders,’ zei Mac.

Eric reageerde niet. Hij kon zijn ogen niet van het nieuwe meisje afhouden, en als zoiets gebeurde, had hij de neiging zijn tong te verliezen.

‘Laine, je kent Cooper en Mac al, maar heb je al kennis gemaakt met Eric? Eric is de eigenaar van het tankstation en het autoschadebedrijf aan het eind van de straat. Eric, dit is mijn vriendin, Laine Carrington. Ze is hier net komen wonen.’

Eric sprong op. ‘Aangenaam kennis met je te maken.’

‘Insgelijks,’ zei Laine. ‘Maar ga toch zitten, we komen alleen een bakkie doen.’ Ze keek Gina aan. ‘Mag je al pauzeren?’

‘Zeker,’ antwoordde ze. ‘Ik neem de koffie mee.’

Terwijl Devon en Laine op een zitje achter in de *diner* afliepen, volgde Eric hen met zijn ogen. Schuldbewust richtte hij zijn blik even later weer op zijn kop koffie, en gelukkig merkte hij dat Cooper en Mac druk discussieerden over hoeveel geld te veel was om aan een auto uit te geven. De Superbird van tweehonderdduizend dollar kwam niet meer ter sprake.

Zelf bezat Eric ook een paar moderne oldtimers, auto’s die hij zelf had opgeknapt. Hij had ze gestald met het plan ze na een opknapbeurt te verkopen, maar dat had hij uiteindelijk niet over

zijn hart kunnen verkrijgen. Dat gebeurde wel vaker. Er waren dealers en er waren verzamelaars. En dan had je ook nog kerels zoals hij, die er eigenlijk wat aan wilden verdienen, maar die in verzamelaars veranderden.

Terwijl hij heel bewust zijn ogen níét liet afdwalen naar het zitje achterin, bleef hij nog even wat kletsen met zijn vrienden, tot Mac opstond en een fooi voor de serveerster achterliet. Iets waar de andere mannen om moesten lachen. Cooper liet een tientje achter voor zijn ontbijt van zeven dollar.

Eric liep echter naar het zitje achter in de *diner*. ‘Gina, ik wil een beetje geld terug. Je bent goed, maar je bent nu ook weer niet zó goed.’

‘Daar valt wel iets tegenin te brengen, maar jou je wisselgeld geven, gaat vast sneller.’ Ze griste het briefje van twintig uit zijn hand en liep naar de kassa.

‘Leuk je ontmoet te hebben, Laine. Als je ooit iets moet laten uitdeuken of ruwe randjes moet laten polijsten, hou ik me aanbevolen,’ zei hij. Toen hij zag dat Laine en Devon hem met grote ogen aankeken, kromp hij ineen. De vrouwen konden er gelukkig om lachen.

‘Dat zal ik in gedachten houden,’ zei ze.